

Θά ἐπιστεύατε σὺς ὅτι χρησιμεύω καί... ὡς ἐξυπνητήριον; Καὶ ὅμως, ἰδοὺ τί μοῦ γράφει ἡ **Ἥλιος Ἀντίς**: «Ἡ μαμμὰ τὸ πρῶτ', διὰ τὰ μὰς κάμνη νὰ σηκωνώμεθα ἀμέσως μὲν ἐξυπνώμεν, εὐρεν ἐν μέσον ἀσφαλίστατον. Ὁ, τιδῆποτε ἡμέρα καὶ εἰς εἶνε, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μὰς φωνάζει: — Παιδιά, ἦλθε ἡ Διάπλασις! — Ἐκεῖ νὰ σ' ἔχω νὰ ἰδῆς τί γίνεται! Τρέχοντες ὄλοι καὶ φιλονεικώμεν ποῖος θὰ ἐνδύθῃ πρῶτος νάρπαξῃ τὸ φυλλάδιον, ἐνθ' ἡ μαμμὰ μὲσα ξεκαρδίζε- ται ἀπὸ τὰ γέλια». Ἀς τὸ λάβουν ὑπὸ ση- μείωσιν καὶ ἄλλαι μητέρες τὸ τέχνασμα αὐτό.

Νὰ κ' ἔνα γράμμα τοῦ δὲν μοῦ τὸ ἔφερον οὔτε γραμματοκομιστῆς οὔτε ὑπηρετῆς: «Ἀγαπητὴ μου Διαπλασις εἰς εἰσὴ η πιο Καλὴ μου φίλι σε ευχαριστο πολυ πολυ Που με εκανες Καὶ ἐμένα συνδρομητρια σε γλυκο- φίλο Κακια Ξενοπουλου Χριστο Παγωνι». Πάλι καλὰ, ἔ;

Εὐχαριστῶ πολὺ **Βιργινία Γ. Μπ.** διὰ τὴν ἐκτίμησιν σου καὶ τὰς φροντίδας σου. Ἄλλὰ κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον, δὲν δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου. Ἐχὼ τοὺς τακτικούς μου συνεργάτας, καὶ αὐτοὶ πάντοτε γαμίζου τὸ φύλλον μὲ ὕλην, — πολὺ πλέον ἐνδιαφέρουσιν βέβαια, παρὰ ἂν ἀνέθετον τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τοὺς συνδρομητάς...

Ὡριστάτας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: **Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανίας** (τὴν ἐφημερίδα του), **Δροσόλοιστος Ἀδὴγ**, **Ταπεινὸς Κύριος** καὶ **Δάτορ τῆς Πατριδος**. Εἰς ὅλους αὐτοὺς ἔπρεπε νάπαν- τήσω ἔκτενως, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνή- κουν ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ δὲ ἀπὸ κ. εἰς κοινότητα.]

Νέα ψευδώνυμα: **Γιαννὸ Ματῆμι**, κ. (Α. Μ. 36) **Ἑλληνὶς Κυρία**, κ. (Α. Φ.) **Ἀνθηρὰ Ζωή**, κ. (Ζ. Ζ.) **Βεγγεμένη Κόνια**, κ. (Α. Μ.) **Ἐδγενὴς Καρδία**, κ. (Ζ. Μ.) **Βροτολογὸς Ἀρεν**, κ. (Μ. Α.) **Κρονοδείλος τοῦ Νεῖλου**, κ. (Μ. Α.) **Ἀυδία Αἰδός**, κ. **Μολυβένιος Στρατιώτης**, κ. **Μονάκριβη Χα- ρά**, κ. **Ἄσμα τοῦ Ὁσφένος**, κ. (Μ. Ι.) **Νη- ρηὶς τοῦ Πηγιοῦ**, κ. (Φ. Β.) **Πετρώδης Παράλια**, κ. (Ε. Β.) **Ὀπιστὸς Τηλέγραφος**, κ. **Σαήλιον τῶν Μουσῶν**, κ. (Ι. Θ.) **Πιστὴ Φιλία**, κ. (Ε. Ι.) **Πηγὴ Χαρῶς**, κ. (Ι. Φ.) **Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων**, κ. **Τοξότις Ἀρι- μίς**, κ. (Ε. Γ.) **Πλάσμα τῆς Φαντασίας**, κ. (Ι. Γ.) **Φῶσφος τοῦ Βοσπόρου**, κ. (Γ. Α.) **Φερωνὴ Βαρκοῦλα**, κ. (Ι. Γ.) **Χαρισσα Χε- λιδῶν**, κ. (Α. Γ.) **Ἀφροδίτη τῆς Μήλου**, κ. (Γ. Κ.) **Φαισοκίσιος** κ. (Ν. Ε.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ **Δάφνη** τοῦ **Πηγιοῦ** (0) μὲ **Δροσόλοιστον Ἀδὴγ**, **Ποιμετικὴν Φλογγάν**, **Κόκκινην Πα- παροῦναν**, **Ἄταν**, **Παλλάδα** — ἡ **Μελίξανθος Κόμη** (0) μὲ **Παλλάδα**, **Κῆρα** τῆς **Λευκάδος**, **Βασιλοισαν τῶν Ἑλλήνων**.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Παλλάδα** (ἔχει καλῶς) **Σκότος** (δὲσα σοὶ ὁ Θεός, ποὺ ἀπερῆσαις ἐπιτέλους νὰ μοῦ γράψῃς! αὐτὰς τὰς ἡμέρας κάμνει ἐδῶ μιά ζέστη!) **Μαρίαν Δ.** (τὴν χαριτωμένον γραμ- ματάκι! τὸ ἔδειξε καὶ τῆς **Κακίας** τὸμον ἔστειλα) **Δούνα** τῆς **Κεραλληνίας** (ἐλήθη- σαν) **Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν** (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε πολὺ πρακτικὴ) τὸ φύλλον χωρὶς τὸ παράρ- τημα δὲν θὰ εἶχε κανὲν ἐνδιαφέρον καὶ δὲν θὰ διεῖθετο' μὲ τὸ παράρτημα δὲ θὰ ἦτο πολὺ ἀκριβὲν) **Ἰωάν Φλόγα** (ἡ ἀπάντησίς σου ἐ-

λήθη) δὲν εἰσέβρω διατὶ παραπονέσαι μὴ- πως ἐγάθη καρμὶα σου ἐπιστολή;) **Χαίρε Πατρις** (σε συγχάριω διὰ τὸν βαβρόν) τετρά- δια ἔστειλα.) **Ἀνδριάντα Παλαιολόγον** (ναί, βραβεῖον ἔστειλα φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου) **Ὀδυσσεὰ Ἀνδρουτσῶν** (ἔχει καλῶς γράφει μου ὅσον συχνὰ θέλει) **Δροσίαν Ἀθῶνα** (δὲν τὲς μέλει) εἶνε πολὺ μικρὴ ἀκόμη διὰ νὰ ἔχουν κρυφὰ τὰ ψευδώνυμά των ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσον συμπαιθεῖς ἐκφράσεις) **Αἰγυπτιανὴ Βασιλόπαιδα** (ὠραϊό- τατον τὸ ποίημά σου εἰς τὰς Ἀθήνας) ὄλοι σὲ ἀντασπάζονται καὶ περιμένουν) **Γλυκειὰν Ἀρμουδιάν** (σε συγχάριω διὰ τὸ «Ἀρισταν» ὁ τόμος τοῦ «Βράχου τῶν Γλάρων» τιμᾶται δρ. 2,50) **Ἀνθηρὰν Ζωὴν** (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῶρα λοιπὸν ποὺ ἔχεις ψευ- δώνυμον, γράφει μου!) **Ἀθανάσιον Διάκον** (ναί, ὠραία ἰδέα) **Μίαν τῶν Χαριτῶν** (χαίρω ποὺ διασκεδάζετε τόσον ὠραία) **Ἀφροδίτην τῆς Μήλου** (ἔκαμες πολὺ καλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ) **Δ Π. Μπ.** (χαίρω πολὺ) **Χρυσὴν Μόσκαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 **Ἰουλίου**, ὁπανάτησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ **Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς** μέχρι τῆς 18 **Αὐγούστου** ἐν τῶν **Ἐ- παρχιῶν** μέχρι τῆς 29 **Αὐγούστου** ἐν τοῦ **Ἐξωτερικοῦ** μέχρι τῆς 14 **Σεπτεμβρίου**.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι παλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φανέ- λους, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰνῶτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ σή- μερον ἀρχεταὶ ὁ νέος 116ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

348. Δελφίγγος.

Γράμμα καὶ τέρας θαλασσινὸν Ἄνθεθ' ἢ βάλλῃς εἰς τὴν γραμμὴν, Κάποιον ῥωμαῖον Ἱστορικὸν Ὅθ' σχηματίζῃς εἰς τὴν στήγμην.

349. Συλλαβόγγριφος.

Σύμφωνον καὶ μιά λεξούλα Τῆς ἀπλῆς μας οὐμίας, Βρίσκου μέλος τοῦ προσώπου Καὶ ἰδοὺ μετ' ἐσχολίας, Τῆς Ἑλλάδος ποταμὸς Σχηματίζεται γνωστός.

350. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάππα, βάλε πὶ Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴν στήγμην, Ἀπὸ τ' ἄλλοθ' τὸ κομψὸν Ἐνα δένδρον ὕψηλόν.

351. Δημιῶδες Δίνγμα.

Ἐνας πατέρας κεφαλὴ, Δώδεκα γυιοὶ ποδιάρια, Καὶ κάθη γυιὸς ἐτῆ γὰρ του Ἐγχεῖ τριάντα κόρες, Κάθε βραδὺ πεθαίνει ἡ μιά, Ταχὺ γεννιέται ἡ ἄλλη.

352. Πυραμὶς.

+ Οἱ σταυροὶ ποταμὸς Εὐρώπης. + * = Χρονικὴ διαίρεσις. * + * = Βασιλεὺς τῆς Κρήτης. * * + * * = Ἀττικὸς Συγγραφεὺς. * * * + * * * = Πτηνόν.

353. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 3 = Ποιητὴς ἀρχαῖος.
2 3 4 5 3 = Δυναμὶς.
3 1 6 7 3 = Ταραχὴ.
4 2 7 3 = Νῆσος.
5 1 6 7 3 = Διαφανὴς.
6 7 4 7 3 = Στρατιώται.
7 4 6 7 3 = Ἀνθρωποι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοουσιώδους Κυρίου **354-356. Συμπλήρωσις Φράσεων.**

- 1. Σ — τό — ε.
- 2. Μ — τό — ν.
- 3. Φ — τό — ε.

357. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά- τωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω κα- θεξῆς, ἀποτελοῦν ὄρος τῆς Τουρκίας:
1, Ἄνθος εὐώδης. 2, Γάλλος τραγικός. 3, Διαιρέσις χρόνου. 4, Ἑλληνας τραγικός. 5, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 6, Φάρμακον κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόφου **358. Φωνηεντόλιπον.**

* - χρεττ - τς - λθς - ρτς - ν - * - μτρερρς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἰμαι Ζακυνθία **359. Γρίφος.**

ἦμ 0 ἦμ Φῶρ 11
ἦμ ἦμ ἦμ Ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχανίου Ὀδυσσεῶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 28-29.
281. Σολωμὸς (σὺλ, ὠμὸς) — 282. Ἀνά- ψη (ἀν, ἀψῆ) — 283. Ὀμηροε-μῆρος — 284. Ρῆνος-Ἰήνος — 285. Ἐνώτιον — ἐνώπιον. — 286. Πάτριος-ἀτμός.

287. Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ 288. Ἀργυροβαίς λόγ- ρ Α Ε Υ ρχοὶ μάχου καὶ πάν- Ρ Α Ε Τ Ο Σ τὰ κινήση. (Ἡ ἄ- Ι Α Π Ε Τ Ο Σ νάγνωσις ἐξ ἀρχῆς Α Ε Ρ Τ προχωρεῖ κανονικῶς, Μ Ε Τ Ρ Ι Κ Η ὑπερπληρωμένου ὁ- Ο Ο Κ Μ μως πάντοτε ἐνός Σ Υ Σ Τ Η Μ Α γραμμάτος.) — 289.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Πανώλης, Φίλιππος, ΔαΝία, γορΔή, Ἀθηνᾶ, ΤυνδαΡεως, ΣχολασίΟν, ΝικόλαοΣ.) — 290. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ γέιρα κί- νει. — 291. Κἀλλιον ὄνομα γρηστὸν ἢ πλοῦ- τος πολὺς. — 292. Ἡ ἕξις κόρον γενῆ (1 ἔξ εἰς κ' ὄρον γ' ἐν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω δελτάρια καλλονὰς μετὰ ψευ- δωνυμοῦχων συνδρομητῶν «Διαπλά- σεις». Διεθθύναις μου: Athoa Kardia, Wady Halfa (Soudan). (Θ, 270)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΥΠΟΧΡΗΦΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909
(Θ-271)

Οἱ ἀλλόσποντες νατοικίαν συνδρομη- ται, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασι- πτη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέ- σως τὴν νέαν των διεθθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα- νίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν ἀσπώλειαν τοῦ φύλλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς καραχὸν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὠθησεῖς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΡΜΟΝΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ἘΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΒΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:		Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20	
Ἐτησία... φρ. 8,—		Ἐτησία φρ. χρ. 10,—		Φύλλα προσηγουμένον ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου	
Ἐξάμηνος... > 4,50		Ἐξάμηνος > > 5,50		τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).	
Τρίμηνος... > 2,50		Τρίμηνος > > 3,—			
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν Ἰνν ἐκάστον μηνός.				ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
				Ὅδος Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον	
Περίοδος Β' — Τόμος 16ος		Ἐν Ἀθήναις, 8 Αὐγούστου 1909		Ἔτος 31ον. — Ἀριθ. 36	

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἡ Ἐδὶθ ἄφισε τὴν γραφίδα καὶ στρα- φεῖσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της, παρετή- ρησε τὸ κατηφές του πρόσωπον.

— Μὰ τί εἶνε; ἠρώτησε τὴν τρέχει;
— Τρέχει ἕνα τραῖνο, τὸ ὅποιον μὰς φέρνει... τὴν νομίζεις;

— Τί;
— Ἐξάδελφος ἀπὸ τῆ Ρωσσία!
— Ἀπὸ τῆ Ρωσσία;... Μίλα καλὰ!

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω καλλίτερα! Αὐτὸ εἶνε, σοῦ λέ- γω! Ἐρχονται, ἔφθασαν, ὄριστε!

Λέγων αὐτὰ ὁ Αὐγουστος, ἐ- πέσειε τὴν ἐπιστολήν του τρα- γικῶς. Ἄλλ' ἔπειδῃ ἡ Ἐδὶθ τὸν ἐκύτταζεν ἀκίερα, ὡς νὰ τὸν ἠρώτα ἂν ἀστείεῖται, ἀπεφά- σισε νὰ ἐξηγηθῇ.

— Εἶχα γράψῃ γιὰ ἐνάριθμα γραμματόσημα... ξεύρεις...
— Δὲν ξεύρω τίποτε ἀπο- λύτως.

— Πῶς; δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποτὶς;
— Ὅχι.

— Δὲν ἦλθε περίστασις, φαί- νεται τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσο ἀ- σήμαντον!

— Βλέπω ὅμως, ἀγαπητέ μου Αὐγουστε, ὅτι ἐξαφνα ἔγινε σημαντικόν.

— Ναί... Μὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαν- τασθῶ ὅτι θὰ εὕρισκετο ἐτόν κόσμον χρι- στιανὸς μὲ τὸνομα Β. Κορπανῶφ γιὰ νὰ λάβῃ τὸ γράμμα μου, καὶ τόσο ἡλί- θιος ὥστε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησί μου;! ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστος μὲ νέαν μανίαν, ρίπτων κάτω καὶ ποδοπατῶν τὴν ἐπι- στολήν.

— Τὴν πρόσκλησί σου!... ἐπανέ- λαβε βραδέως ἡ Ἐδὶθ, ὡς νὰ ἤθελεν ἀκόμη νὰ ἐνοήσῃ. Τὴν πρόσκλησί σου!... Τότε λοιπὸν, τὴν ἐπίσκεψι αὐτῆ ποῦ

σοῦ ἀναγγέλλουν... σὺ ὁ ἴδιος τὴν...
χὰ, χὰ! τί ἀστεῖο! τί ἀστεῖο!

Καὶ ἀνατρέψασα τὴν κεφαλὴν ἐπά- νω εἰς τὴν ράχιν τοῦ καθίσματος, ἐξη- κολούθησε νὰ γελάθῃ θορυβωδῶς. Ἐγε- λούσε τόσο μὲ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀπελ- πισίαν τοῦ Αὐγούστου, ὅσον καὶ μὲ τὴν κωμικὴν θέσιν εἰς τὴν ὅποιαν τοὺς ἐφε- ρεν ἕλους τὸ τέχνασμα τοῦ μανιώδους συλλέκτου.

— Βασίσου λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων! ἀπήγγειλεν ὁ Αὐγου- στος σταυρέων τοὺς βραχίονας μὲ κί- νημα θεατρικόν. Τοὺς καλεῖς πρὸς βοή-

«Ὁ κύριος Δυμποῦ ἤκουε τὸν υἱὸν του μ' ἐσταυρωμένους βραχίονας...» (Σελ. 291, στ. β')

εἰς τὴν ἀδελφὴν του: Ἰὸς τί γράφουν...
Ἡ Ἐδὶθ, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐγί- νετο σοβαρὰ χωρὶς κόπον.

— Εἶνε ἀγαθὸ ἀνθρώποι, ἀρελί- στατοι, ἔλεγεν ἐν τῷ μεταξύ ὁ Αὐγου- στος. Ἐκφράζου μὲ τὴν ζωντανότητα τὴν χαρὰν των ποὺ θὰ ἰδοῦν τὸ Πα- ρίσι! Καὶ τὸ πιστεύουν ὡς τὸ ἀληθι- νώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὅτι θὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ἐδῶ ἕνας ἐξάδελφος!

— Ἐλα, ἀνῆλθε...
Ἐσεῖς τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῆν, τῶ- ρα μὲ κάποιαν στενοχωρίαν. Καὶ μετὰ σκέψιν ἐνός ἢ δύο λεπτῶν, εἶπε:

— Τί καθόμαστε; Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν μαμμὰ.

— Χμ! ὠραία ὑποδοχὴ θὰ μοῦ κάμῃ!

— Νὰ, μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρία, δὸς του πίσω καὶ αὐτό.

«Αὐτὸς ἦτο τὸ ἀπολυτήριον τοῦ νέου, τὸ ὅποιον ἡ Ἐδὶθ εἶχε δανεισθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα της, διὰ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε κανένα λάθος εἰς τὴν ἀ- νακοίνωσιν τῶν Πρώτων καὶ Δευ- τέρων Βραβεῖων, τὰ ὅποια εἶχε λάβῃ ὁ ἀδελφός της εἰς ἐννεὰ διάφορα μαθήματα.

— Ἐλα καὶ σὺ μαζὶ μου, ἰ- κέτευσεν ὁ Αὐγουστος μὲ τὴν θρηνώδη φωνήν, τὴν ὅποιαν με- τεχειρίζετο εἰς τὰς κακὰς του ὥρας.

— Ὅχι! ἀμέσως. Δὲν εἶσαι μωρό, νὰ σὲ πᾶν ἀπὸ τὸ χεράκι... Δὲν θάρρη- σω ἑμῶς, ἠσύχασε.

Ἀναγνωρίσας ἐνδομύχως ὁ Αὐγου- στος, ὅτι τὸ διάδημα ἦτο ἀναγκαῖον, διηυθύνθη, ἐφωδιασμένος μὲ τὸ ἀπολυ- τήριον καὶ τὴν ἀκαισίαν ἐπιστολήν, πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν χηρσευμένος, ὁ κύ- ριος Δυμποῦ ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου ἀφι- ρωμένος εἰς τὴν μελ' τῆν. Διήρχετο τὰς ἡμέρας του εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, μὲ μόνην τὴν συντροφίαν τῶν βιβλίων του,

τά οποία ελάτρευεν όσον ο Αύγουστος τα γραμματόσημά του.

Όταν ο υίος εισήλθεν, ο πατήρ ήτο βυθισμένος εις την ανάγνωσιν.

— Μπαμπά! έκραξεν ο νέος, γνωρίζων ότι ο κ. Δυμπουά δεν έσήκονε το κεφάλι: έν δέν ήκουε να τόν φωνάζουν.

— Α! σ' είσαι, Αύγουστε; Τι συμβαίνει, παιδί μου; ήρώτησε χωρίς να φείση το βιβλίον του.

— Ηθέλα να σου όμιλήσω.

Ο σοβαρός τρόπος με τόν όποιον έλέχθη τούτο, ανησύχησε κάπως τόν κ. Δυμπουά, ο όποιος έθεσε τόν σελιδοδείκτην άνάμεσα εις το βιβλίον, το έκλεισε και μετεκίνησε την περιστρεφόμενην πολυθρόναν του καθ' ήμικύκλιον.

Η κίνησις αύτη τόν έφερεν άνέναντι του υιού του και τώ επέτρεψε να παρατηρήση την αναστατωμένην του όψιν.

— Περι τίνος πρόκειται; ήρώτησεν επί μάλλον άνήσυχος.

— Είνε μία ιστορία διαβολομένη!... Δεν ξέρω πώς να σου τήν πω... θα με μαλώσης... Άλλά νά, πάρε πρώτα αυτό που σου στέλνει πίσω ή Έδιθ.

— Α, α! μου θυμίζεις πρώτα τούς θριάμβους σου! έκαιμεν ο κ. Δυμπουά, μ' έλαφρότατον μειδίαμα άνεγειρον τās γωνίας τών χειλέων· θα είνε λοιπόν πολύ σοβαρόν, ε; λέγε!

— Ορίστε, διάβασε αυτό το γράμμα.

Ο Αύγουστος έστεινε προς τόν πατέρα του την έπιστολήν του Βλαδιμήρου Κορπανώφ.

Ο κύριος Δυμπουά την άνέγνωσε κατ' αρχάς προχάδην, έπειτα πάλιν βραδέως, αναλύων το νόημα έκάστης φράσεως.

— Προς ποίον λοιπόν απευθύνεται αυτό το γράμμα; ήρώτησε.

— Προς μέ, μπαμπά. Το έλαβα πρό όλίγου με το Ταχυδρομείον.

Ο κ. Δυμπουά έκύτταξε τόν υιόν του με μεγάλην άπορίαν.

— Μ' αυτό είνε άπάντησις! Έγραψες λοιπόν έσύ προς τόν κ. Κορπανώφ;

— Δηλαδή... νά... είχα γράψη προς ένα Κορπανώφ οιονδήποτε, με την ιδέα πώς δέν θα ύπαρχη, άφού έγώ ο ίδιος έπλασα το όνομα αυτό, με τās γράμματα που μου ήρχοντο εις τόν νούν κατά τύχην.

— Και προς τί αύτη ή άλληλογραφία;

Ο Αύγουστος ήναγκάσθη τότε να εξηγήση το άθώον του τέχνασμα προς άγρον έναριθμων γραμματοσήμων.

Ο κύριος Δυμπουά ήκουε μ' έσταυρωμένους βραχίονας, και με όφθαλμούς

δισταλμένους από την έκπληξιν. Έάν δέν έσκέπτετο να περισώση το γόητρον τής πατρικής έξουσίας, θα έκαιμε τώρα ό,τι και ή Έδιθ.

Άλλά δέν έγέλασε μέχρι τέλους. Άπεναντίας έσοβαρεύετο όλονέν περισότερον. Η ιστορία αύτη, το προσηθάνετο, θα τώ παρείχε την εύκαιρίαν να δώση έν καλόν μάθημα εις τόν υιόν του,

— μάθημα τόσω μάλλον ώφέλιμον, καθ' όσον ο άπερίσκεπτος το είχε προκαλέση μόνος του.

Το μέγα ελάττωμα τώ όντι του κατά τάλλα λαμπρού αυτού παιδιού, ήτο ότι ούδέποτε έσκέπτετο καλώς το πραττόμενον. Έλησμένοι καθολοκληρίαν το σοφόν παράγγελμα: νόει καθ' ότε πράττει. Χιλιάκις ως τώρα ο «μπαμπά» είχε παρακληθή να επέμβη και ναπαλλάξη τόν νέον από άμηχανίαν, εις την όποίαν τόν είχε φέρη κάποια άπερίσκεψία του.

Έπρεπεν, ήτο ανάγκη να μάθη επίτέλους, εις βάρος του, ότι είχε φθάση εις την ήλικίαν, κατά την όποίαν έκαστος είνε πλέον προσωπικώς υπεύθυνος δια τās πράξεις του.

Συγκρατών λοιπόν την ιλαρότητά του πρό του κομικώς καταβασμένου προσώπου του υιού του, ο κύριος Δυμπουά ήρώτησεν:

— Μα τί έγραψες έσύ, ώστε να προκαλέση την άμεσον και ένθουσιώδη αύτην άποδοχήν; Είμαι περιεργος να μάθω.

— Έχω το σχέδιον τής έπιστολής μου. Θέλεις να σου το φέρω;

— Πήγαινε.

Ο Αύγουστος έτρεξε εις το δωμάτιόν του, όπθεν επέστρεψε μετ' όλίγον κρατών φύλλον χάρτου.

— Νά το! είπε με φωνήν σχεδόν γαλήνιον, διότι το ήμερον, το μάλλον γενλαστών πρόσωπον του πατρός του τόν έκαιμε να έλπίζη ότι «κι' αυτό θα έπερνούσεν έτσι...»

Ο κ. Δυμπουά άνέγνωσε χαμηλοφώνως, με εύρινα προσοχήν, την έπιστολήν του υιού του:

«Αγαπητέ μου έξάδελφε,

«Μαθών κατά τύχην ότι διαμείνετε έν σπεύδω να σας γράψω την παρούσαν, διότι έπιθυμώ πολύ να ναναιωθούν αι οικογενειακάι μας σχέσεις, αι όποιαι διεκόπησαν πρό πολλού.

«Τφώντι, κατά την εποχήν τής Έπαναστάσεως, τώ 1789, ο άδελφος του προπάππου μου μετηγάστεισεν εις και έγκατεστάθη έκεί. Καθώς έμαθον έσχάτως, ή θυγάτηρ του είχεν

ύπανδρευθη κάποιον κύριον, ο όποιος δια του γάμου τούτου έγινε πρώτος έξάδελφος του πάππου μου. Έχω δεδομένα να πιστεύω, ότι ο έξάδελφος αυτός ήτο ο πάππος ο ίδιος σας. Είμεθα λοιπόν συγγενείς όχι όλίγον στενοί. Εκ τούτου ή ζωηρά έπιθυμία, την όποιαν έχω, όπως επέβλη προσέγγισις και συνάφεια μεταξύ τών δύο κλάδων τής οικογενείας. Έρχεσθε να μās επισκεφθήτε εις την Γαλλιάν; Θα ήμουν τόσον εύτυχής να σας φιλοξενήσω εις την οικίαν μου και να σας ξεναγήσω εις το ώραϊόν μας Παρίσι! Τίποτε δέν θα ήτο ικανόν να μ' εύχαριστήση περισότερον, παρά να το έμάνθανον ταχέως ότι άποδέχεσθε την έγκάρδιον αύτην πρόσκλησιν, την όποίαν δικαιολογούν άλλως τε οί συγγενικοί μας δεσμοί.

«Δεχθήτε, αγαπητέ μου έξάδελφε, την έκφρασιν τών διακεκριμένων μου αισθημάτων αγάπης και ύποληψείας.

«ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΔΥΜΠΟΥΑ,

«244, boulevard Saint-Germain, Paris»

— Διάβολε! — έχεις, βλέπω, φαντασία! άνέκραξεν ο κ. Δυμπουά. Προς τί όλαί αυτάί αι λεπτομέρειαι, αυτό το έγκάρδιον ύφος;

— Δια να συγκινήσω τούς υπαλλήλους του Ταχυδρομείου. Χωρίς αυτό δέν θα μου επέστρεφαν τās έπιστολάς μου' έχω πικράν πείραν!

— Και αυτό έδώ; ήρώτησεν ο κ. Δυμπουά, επιθέτων τόν δάκτυλον έφ' ένός τών κενών, τα όποια διέκοπτον έδώ κ' έκεί την συνείχαν τής έπιστολής.

— Αυτά τās λευκά; Είνε δια να τās συμπληρώω, προσθέτων έκάστοτε τās όνόματα.

— Α, ώστε ή έπιστολή σου είνε στερεότυπος.

— Φυσικά. Έκοπίασα δια να καταστρώσω το σχέδιόν τής· δέν έπρεπε να κοπιάζω κάθε φοράν δια να συνθέτω άλλην. Δεν ύπάρχει, βλέπετε, φόβος, προσέθεσεν ο Αύγουστος, — να συγκοινωνήσουν ποτέ αι έπιστολαί μου και να ναναιωθούν άμοιβαίως, άφού οί παραληπται είνε φανταστικοί...»

— Και όμως όλα γίνονται... Πόσας τέτοιαις έγκυκλίους έστειλες ως τώρα;

— Μα... πολλές... Έχω στείλη ετή Βραζιλία, ετό Τρανσβάαλ, ετήν Κίνα, ετήν Ιαπωνία, ετήν Ελλάδα, ετήν Κούβα, ετάς Φιλιππίνας, ετήν Νορβηγία... ξέρω κ' έγώ; Τελος πάντων, αύτη τή στιγμή, δώδεκα γυρίζουν τόν κόσμο, — δηλαδή ένδεκα, διότι ή δωδεκάτη... νά την!

Και ο Αύγουστος έστέναξεν άλγεινώς. Αύτην την φοράν, ο κ. Δυμπουά δέν έκρατήθη: Έξερράγη εις γέλωτα κατά πρόσωπον του υιού του, ο όποιος είχε μεταβληθή εις άγαλμα Άπελπείας.

Η Έδιθ έκρινε την στιγμήν κατάλληλον να επέμβη. Είχε καταστρώση έν σχέδιον, το όποϊον υπέβαλεν εις τόν πατέρα τής: Θα έδέχοντο τούς καλούς έκείνους ανθρώπους και θα τούς έφιλοξένουν, καθώς τούς είχεν υποσχεθή ο Αύγουστος; χωρίς όπωςδήποτε να τούς άρτίσουν πολύ να πιστεύουν εις ένα μύθον περί συγγενείας, του έποίου, δια να σωθή ή σοβαρότης και ή φιλαλήθεια του νέου, ήμπορούσαν να τούς πείσουν ότι το πρώτον θύμα υπήρξεν αυτός.

— Όχι, διέκοψεν ο κ. Δυμπουά, διότι θα ήμεθα πάλιν υποχρεωμένοι να προσποιούμεθα. Και τίποτε δέν άποτροπιάζομαι περισότερον από το ψεύδος, όσον άθώον και άν είνε.

— Κ' έγώ το ίδιο! άνέκραξεν ο Αύγουστος με όρμην.

— Απόδειξις ή έπιστολή σου!...

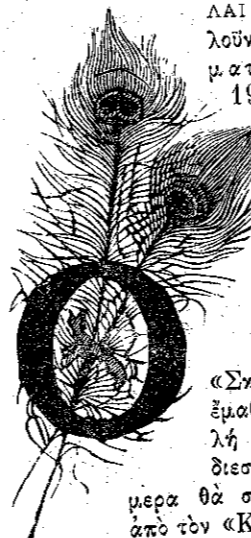
— Μα νομίζεις ότι το συλλογίσθηκα πώς γράφω ψεύματα;

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΙ αι Αθήναι γελούν με τίν «Κινηματογράφον του 1909», την νέαν Έπιθεώρησιν του κ. Π. Δημητρακοπούλου ή όποία παίζεται εις την Ν. Σκηνήν. Και επειδή την άλλην φοράν σας ώμίλησα δια το «Σκατίτην-Ρίγκ» και έμαθα ότι ή έπιστολή μου έκείνη σας διεσκέδασε πολύ, σήμερα θα σας είπω μερικά από τόν «Κινηματογράφον».

Υπάρχει φέτος ρεύμα εναντίον τών Έπιθεωρήσεων. Αι έφημερίδες τās έκτύπησαν πολύ και έκαιμαν τόν κόσμο να ζητή από το θέατρον κάτι σοβαρότερον. Το ρεύμα αυτό όλίγον έλειψε να παρασύρη και τόν «Κινηματογράφον». Άλλ' είχε τόσα έξυπνα πράγματα, ώστε ένίκησεν, εστάθη, και άφου έκαθαρίσθη από μερικά περιττά, εξηκολούθησε τās παραστάσεις του με πολύν κόσμο και με άφθονα γέλια και χειροκροτήματα.

Κ' έγώ προτιμώ εις το θέατρον τās σοβαρά και τās ύψηλά, — μίαν τραγωδίαν, ένα δράμα, μίαν κλασσικήν κωμωδίαν. Άλλ' αυτά πρέπει να είνε τέ-

λεια και να παίζωνται τελείως. Είδεμή, από τās μέτρας που μās δίδουν συνήθως τās θεάτρα μας, προτιμώτερα είνε μία καλή Έπιθεώρησις, μ' έξυπνάδες και τραγουδάκια. Άλλως τε άποτελεί και κοικιλίαν, ή όποια και εις το φαγητόν, και εις το θέατρον, και εις τόν περιπατόν, και εις την μελέτην, και εις όλην την ζωήν είνε άναγκαία.

Έπήγα λοιπόν δυό-τρεις φορές εις τίν «Κινηματογράφον» και σας βεβαίω ότι διεσκέδασα πολύ. Έχει πνεύμα αυτός ο κ. Δημητρακοπούλος! Τι έξυπνα που μās παρουσιάζει π. χ. την Διπλωματίαν! Είνε μία άνδροπρεπής κυρία, με φράκο, με ψηλό καπέλο, με άσπρα γάντια και με μονόκλ. Τυφή δέ και από τās δύο μάτια.

— Γιατί λοιπόν λέγεται Διπλωματία; την έρωτά ο Κινέζος Τέν-Τζε-Ρέν.

— Α, δέν ξέρετε από συναίρεσιν, άπαντά έκείνη διπλή-άομματία=διπλωματία.

Είς τās κατόπιν έρωτήσεις, ως Διπλωματία που είνε, άπαντά όλο με...

— Ποία είνε ή διπλωματική μέθοδος σου;

— Μι-μι-λά!...

— Α, μη μιλά, εκατάλαβα. Όστε εις όλας τās εθνικάς περιστάσεις σε κυριεύει;...

— Λά-φά-σι!

— Η άφασία, ώραϊα!... Και πόσας ώρας εργάζεσαι το ήμερονύκτιον;

— Μι-σι...

— Και τās υπολοίπους, που τās περνάς;

— Ντέ-ρέ...

— Α, εις το Ντορέ, (το άριστοκρατικόν Ζαχαροπλαστεϊόν) εκατάλαβα.

Και ούτω καθέξής.

Πολύ έξυπνη είνε και ή σκηνή τών διαφόρων Έπαγγελματιών, οί όποιοι κάμνουν συλλαλητήριον δια να διορθώσουν το κράτος. Από τās μεταφοράς που μεταχειρίζεται έκαστος, ο Τέν-Τζε-Ρέν έννοεί το έπάγγελμά του.

— Ψαλίδι ετόν Προϋπολογισμό! φωνάζει ένας φθάνει πια ή σπατάλη ψαλίδι!

— Ράφτης θα είνε, λέγει ο Κινέζος.

— Το μαχαίρι έφθασε ετό κόκκαλο! φωνάζει άλλος.

— Αυτός είνε χασάπης!

— Πρέπει να τούς μαζέψουμε τās λουριά! άπειλεί τρίτος.

— Σίγουρα είνε άμαξάς.

— Όλοι τους είνε τενεκέδες! ύβρίζει τέταρτος.

— Νά κ' ένας φαναρτζής!...

— Αυτό είνε ή μεγαλειτέρα πλάνη!

— Μπᾶ; τί είσαι σύ; έρωτά μη έννοών αύτην την φοράν ο Κινέζος.

— Μαραγκός ντέ! δέν άκούς πλάνη; — Αν δέν κάμουμε έτσι, λέγει άλλος, θα μās μείνη ή γάνα ετά μούτρα.

— Μάγερας είσαι του λόγου σου;

— Όχι! είμαι γανωματής.

Και τās λοιπά.

Είς την σκηνήν τής Νοομαντείας, παρουσιάζουν εις την Νοομάντιδα ένα δραματικόν συγγραφέα.

— Τι βλέπεις εις τόν νούν τους, την έρωτούν.

— Μαξιλάρια! άπαντά έκείνη.

Έπειτα τής παρουσιάζουν ένα Υπουργόν.

— Και αυτός τί σκέπτεται;

— Τίποτε.

— Πώς τίποτε; για κύτταξε καλύτερα.

— Μα δέν βλέπω τίποτε! τίποτε! τίποτε! άπαντά θυμωμένη και φεύγει.

Άκράτητα γέλια προκαλεί ή σκηνή τής Νέας Τουρκίας με τās κανόνια τής και τās θωρηκιά τής. Φόβος και τρόμος κυριεύει τόν Τέν-Τζε-Ρέν, όταν έρχεται το θωρηκτόν, και στήνεται το κανόνι και διατάσσεται «κτύρ!» Άλλ' έξαφνα, από μέν το κανόνι βγαίνει... παγωμένη λεμονάδα (γάτσος), από δε το θωρηκτόν μουχαλεμπί.

Είς την σκηνήν τής Αστυνομικής Λογοκρισίας άκούεται και ή έξής εύφυστάτη άπορία: «Περίεργον πράγμα! εις τόν τόπον αυτόν λόγος δέν ύπάρχει, κρισις δέν ύπάρχει, και όμως ύπάρχει λογοκρισία!»

Άλλ' ή μεγαλειτέρα έλιξις του «Κινηματογράφου» είνε το Παράρτημα. Παρουσιάζεται ένας ζωηρός και έξυπνότατος λούστρος, (τόν όποϊον υποκρίνεται άμιμήτως ή Δίς Κοτοπούλη,) πωλών παραρτήματα και αναγινώσκων τραγουδιστά το περιεχόμενον των. Είνε τās γενοτά τής ήμέρας εις στίχους σατυρικούς, πάντοτε καταχειροκροτουμένους.

Έν από αυτά τās όκταστήχα, λυπούμαι που δέν το ξέρω απέξω να σας το βάλω έδώ. Ημπορούσε να έδημοσιεύετο και εις την «Διάπλασιν» με την ύπογραφήν του Άνανια: Όμιλεί δια τās δένδρα τής όδου Σταδίου, τās πτωχάς έκείνας άκακίας, αι όποιαί έκόπησαν άσπλάγγχως, δια να πλατύνη ο δρόμος.

Ήσαν άκακίαί, λέγει, και δια τούτο έθεωρήθησαν περιτταί. Και επίλεγει:

«Αν ήταν μοναχά—κακίαί Δέν θα τās κόβαμε ποτέ!

Τώρα, είνε περιττόν βέβαια να σας είπω ότι και εις τόν «Κινηματογράφον» ύπάρχουν σκηναί που δέν είνε δια την ήλικίαν σας, και ότι, — τās κορίτσια τουλάχιστον και οί μικρότεροι, — δέν πρέπει να υπάγετε να τόν ιδήτε, αλλά να ρεσθητε εις αυτά που σας έγραψα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. LECOMTE]

Ε'. (Συνέχεια)

Ο ιερέας εξηκολούθησε την διήγησίν του :

— Ο θεός άπουσίαζε την ημέραν εκείνην—πράγμα ύποπτον, καθώς θα ίδητε... Όπωςδύποτε, ο Ίούλιος παρέθεσε γεύμα από κρύα φαγητά εις τον πρώην συμμαθητήν του, και προπάντων τον ήναγκαμένον να πih υπερέτρουσ. Έπειτα έκαμαν και οι δύο ένα μακρυνόν περιπατον, με πολλούς σταθμούς εις τα διάφορα καπηλειά. Τέλος πάντων, δεν εξελεύρε κανείς πώς, ο Γκουλδάν ευρέθη τα μεσάνυκτα (*) πεσμένος εις ένα λειβάδι, δύο βήματα μακράν από το σπίτι του... Έξυπνησεν ή μάλλον συνηλθεν από την

«Φύγε !...» (Σελ. 296, στ. β')

νάρκην του, και ανεγνώρισε το μέρος εύκόλως, διότι ή σελήνη, ή οποία έλαμπεν επάνω από την θάλασσαν, εφώτιζε τάντικειμένα ως έν ημέρα...

Ακόμη τρικλιζων από την μέθην, έσπευσε να εισέλθη εις την οικίαν... Εύρεν όλας τας θύρας ανοικτάς και... τον πατέρα του, ο οποίος ειχεν επίστρέψη από το κυνήγι: αλλά δεν ειχε κοιμηθῆ ακόμη. Τον προϋπήνησεν άγριος, απειλητικός :

— Ά, καλώς ώρισες !.. Μπράβο!... Δός μου γρήγορα το πορτοφόλι σου !

Ο Γκουλδάν υπήκουσεν άδιστακτως και παρέδωσε το πορτοφόλι του εις τον βαρῶνον, καθώς και την δέσμην των κλειδιών του.

(*) Ίδτε εικόνα προηγούμενου φύλλου, σελ. 277.

Ο κύριος Ένορι έμέτρησε τα χρήματα τα όποια περιείχε το πορτοφόλι.

— Έξη χρυσά εικοσάφραγκα... ένδεκα φράγκα άσημένια... και πενήντα λεπτά !... άνέκραξε καταθυμωμένος. — Ποιός σου τα έδωκε αυτά ; Ξ ;

Ο Γκουλδάν ήνοιξε τους όφθαλμούς έντρομος, και ώχρες από άγωνίαν :

— Δεν... δεν έννοώ... δεν ξέρω ! έφέλισε.

— Δεν ξέρεις ! ; άνέκραξεν ο βαρῶνος. Δηλαδή μου έκλεψες... δύο χιλιάδες πεντακόσια τέσσα φράγκα... για να μεθοκοπήσης και τα λοιπά... Όταν επέστρεψα, βρήκα πόρτες και παραθυρα άνοικτά... Είσαι κλέπτης !.. Κράτησε το ύπόλοιπον των κλοπιμαίων, και...

Έπειτα, με όργιλον κίνημα, ο κύριος Ένορι προσέθεσε :

— Φύγε !

Χωρίς λέξιν, χωρίς διαμαρτυρίαν, ο Γκουλδάν εξήλθεν υπερέφανος, με το μέτωπον ύψηλά, ενώ ο πατέρας του έθημάτιζε πυρετωδώς εις το δωμάτιον.

Μετά δέκα λεπτά μετενόησε και έσκέφη προς στιγμην να στείλην να φωνάξουν τον υιόν του.

— Έφφλάμ !

Άλλ' όταν ένεφανίσθη ο υπηρέτης και τον ήρώτησε τί θέλει :

— Τίποτε ! άπεκρίθη ο βαρῶνος με λύσσαν.

Έν τῷ μεταξύ, ο Γκουλδάν έφευγε, σχεδόν τρέχων. Μόλις του έχρειάσθη μισή ώρα δια να φθάση εις την πόλιν και εις την οικίαν του Ίουλίου, τον όποιον ευρε σηκωμένον και έτοιμαζόμενον να φύγη με το

τραίνον των τεσσάρων και τριάντα.

Άλλως τε άδεν έννοούσε τίποτε έξδων συνέθησαν εις τον φίλον του. Τον ειχεν άφιση διακόσια μέτρα μακράν της οικίας του... Έφαινετο πολύ νυσταγμένος... Την ώραν που έκοιμάτο, βεβαίως, κλέπται θα του έπήραν τα κλειδιά του, θα του άνοιξαν το σπίτι, κτλ. κτλ.

— Άλλά πώς βρέθησαν αυτά τα χρήματα στο πορτοφόλι μου ;... και τα κλειδιά μου πώς βρέθησαν επάνω μου ;..

— Άλθθεια, περιεργό !.. Και τώρα, τί θά κάμης ;

— Δεν ξέρω τίποτε... Θα φύγω, να !

— Έχεις χρήματα ; Όχι ; Νά, πάρε δύο εικοσάφραγκα.

Ο Γκουλδάν τα έδέχθη, με την συμφωνίαν να τα επιστρέψη μίαν ημέραν, και άφισε τον φίλον του ναποτελειώση

τας έτοιμασίας του ύπόπτου ταξειδίου του. Έφυγε.

Θά σάς διηγηθῶ καμμίαν φοράν, όταν θα τας μάθω, και αν μου επιτραπη, όλας τας περιπετείας, όλα τα βασάνα που υπέφερε δύο όλκκληρα χρόνια. Τώρα θα σάς είπω έν συντόμῳ το τέλος.

Άνεκασθεν με άγαπούσε. Όλίγας ήμέρας μετά την άναχώρησίν του, μου έγραψεν από την Τούρην, όπου εξητούσεν έργασίαν, αλλά δεν ευρισκην έλλείψει πιστοποιητικῳ. Με έβεβαίονε περι της άθωότητός του, αλλά με παρεκάλει να μη έμιλήσω ποτέ περι αύτου εις τον πατέρα του. Μου υπέσχετο να με κρατή πάντοτε ένήμερον των τυχών του, το ίκοίον δεν έπαυσε να κάμνη τακτικώτατα.

Την περασμένην εβδομάδα, προς μεγάλην μου έκπληξιν, ένας συναδέλφος μου, ο ιερέας του Νοσοκομείου Σαιν-Λουί της πόλεως Α...; μοι έκαμε μίαν σημαντικωτάτην ανακοίνωσιν : Ο Ίούλιος, ο ψευδής φίλος του δυστυχούς Γκουλδάν, ειχεν άποθάνη εις το κατάστημα εκείνο, κατόπι μακράς άσθενείας, όφειλομένης εις την παραλυμένην ζωήν του. Παρακινούμενος δε από την τύφιν της συνειδήσεως, παρέδωσεν εις τον ιερέα, όλίγον προ του θανάτου του, έγγραφον ύπογεγραμμένον ιδιοχείρως, δια του όποιου όμολόγει ότι αύτός ήτο ο ένοχος της κλοπής, της διαπραχθείσης εις την οικίαν του βαρῶνου, πατρός του Γκουλδάν. Την όμολογίαν αύτην ο συνάδελφος μου ειχεν έσώκλεισταιν εις την έπιστολήν του.

Φανάζεσθε με πόσην βίαν έσπευσα να γράψω προς τον δυστυχῆ νέον αύτην την ειδήσιν, και να τῷ στείλω εις τον Παρίσι, όπου ευρίσκετο τότε, τάναγκαία δια το ταξίδι του χρήματα. Έφθασεν έδῶ χθές το βράδυ... Σήμερα το πρωί έτρεξα εύθως και διηγῆθην τα πάντα εις τον πατέρα, ο οποίος όλίγον έλειψε ναποθάνη από την χαράν του. Τα έπίλοιπα τα γνωρίζετε.

Εις την διήγησιν του αγαθού ιερέως δεν εινε άνάγκη να προσθέσω τίποτε άλλο, ειμή ότι, από της ημέρας εκείνης, αύτός, ο βαρῶνος, ο Γκουλδάν και έγώ συνεδέθημεν δια φιλίας ζωηράς και ειλικρινούς.

Και τώρα, δασίως ή γηραιά μου Κάτελ όμιλή περι του κυρίου Ένορι και του Έφφλάμ, δεν παραλείπει ποτέ να μου ψιθυρίση εις το αυτί :

— Σίγουρα δεν εινε έσο άσταυροί ειχα νομίση,—μα το ναί, κύριε Ύδών!

(Τέλος) KIMON AAKIΩHΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗΕ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ο βασιλεύς Γουμίρης κυτάζει έκπληκτος την γενναίαν κόρην. Ένας σκλάβος φέρνει τον βούρδουλαν και τον παρουσιάζει εις τον Γκα'Ντού δια να κτυπήση. Άλλ' αύτός έπιστοχωρεί.

Τότε ή Ό'Δάλια του λέγει :

— Πρέπει να ύπακούσης, κύριέ μου. Άλλά μη φοβάσαι, ούτε θα κινήθῳ, ούτε θα βγάλω άχνα.

Άμα ειπεν αυτά, έκλεισε τα μάτια και έπερίμενε.

Ο μαύρος δούλος παρουσιάζει και πάλιν τον βούρδουλαν εις τον Γκα'Ντού. Αυτός άπλώνει το χέρι μηχανικῶς, τον παίρνει, προχωρεί άπροθύμως προς την Ό'Δάλιαν και κάμνει να την κτυπήση... Άλλ' άμέσως το χέρι του παραλύει, ο βούρδουλας πικτεί κάτω, και ο Γκα'Ντού ψιθυρίζει :

— Δεν μπορώ !

— Δεν θέλεις, υιέ της εκδικησεώς μου ; εφώναξεν ο βασιλεύς με θυμόν. Πολύ καλά., στη θέση της θα τιμωρηθῆς έσύ.

Και άποταθείς προς την Ό'Δάλιαν : — Φύγε από το στύλο, σκλάβά των Μπατεμπέλων, και κάμε τέπο στο βασιλόπουλο.

Η Ό'Δάλια άνοίγει τα μάτια, ρίπτει βλέμματα ευγνωμοσύνης και όικτου προς τον υπερασπιστήν της, και περιμένει με συγχίνησιν να ιδῆ τί θαπογήνη : — Θα τον κτυπήσουν ; Οι πειθήνιοι σκλάβοι θα μαστιγώσουν τον υιόν του βασιλέως των, θύμα της ευσπλαχνίας του ;

Δια του νεύματος του Γουμίρη, έκλέγεται εις έξ αυτών να έκτελήση την σκληράν διαταγήν. Σηκῶνει από χάμω τον βούρδουλαν, διευθύνεται προς τον Γκα'Ντού, ο οποίος ειχε λάβη την θέσιν της Ό'Δάλιας, και ύψώνει την χείρα...

— Στάσου, υπήκοε του Γουμίρη ! τῷ φωνάζει ή νεαρά μαύρη δυστυχία σου αν έγγίσης με το όπλον σου τον πιστόν και άθῶον του υιόν !

Και προχωρούσα προς τον σκλάβον, του άρπάζει τον βούρδουλαν και τον πετᾷ μακράν. Έπειτα στρέφεται προς τον βασιλέα :

— Δυστυχία εις σε προπάντων, Μεγάλε Γουμίρη, αν ο άπόγονος της γενεάς σου κτυπηθῆ από ένα σκλάβον έξ αιτίας μιᾶς σκλάβας. Είμαι από τη γειτονική φυλή, που θάγανακτούσε για την άδικία σου και θα έπαινούσε την γενναίότητά του. Ο Γκα'Ντού εινε ο γενναίος των γενναίων. Και κανείς δεν

σέβεται περισσότερο άπ' αυτον τον πατέρα του και τους νόμους του.

Ο Γουμίρης έμεινε όλίγας στιγμάς άφωνος. Άφ' ένός το θάρρος της νεαρᾶς μαύρης τον κατέπληττε άφ' έτέρου εις την υπερέφανον ψυχήν του έτρεφεν υπερέφανον στοργήν δια τον υιόν του.

Ητοιμάζετο ναποκριθῆ, όταν από το μέρος του ποταμού ήκούσθησαν ήσματα και κραυγαί χαράς. Αι φωναί εκείναι δεν ήσαν φωναί ύπηκόων του Γουμίρη, και τα όργανα που ήκούοντο με αυτές ήσαν άγνωστα εις τον τέπον. Δεν ήσαν όμως τα πολεμικά εκείνα ταμιάμ, τα προκλητικά και άγρια, τάπηχοντα το μίσος και την έχθραν. Εις τους ήχους των ύπήρχε κάτι το φαιδρόν, το χαρμύσονον...

Όλίγον κατ' όλίγον αι κραυγαί πλησιάζουν. Οι ήχοι εύκρινίζονται, οι κρότοι των βημάτων άναμιγνύονται με τας κλαγγάς των όπλων, και στίφος ανθρωπων αναφαίνεται, κινείται, προχωρεί, συντεταγμένον ως εις μάχην. Έν τῷ μέσῳ του στρατού αυτου των μαύρων, διακρίνεται ένας ανθρωπος ύψηλός, λευκοφορέμένος, και προ αυτου, εμπρός έμπρός, ένας άλλος νέος Λευκός, φορών επίσης λευκά.

Φαίνεται εύτυχής, υπερέφανος, ζωηρός, θαρραλέος. Παίξει με την σπάθην ως παιδόν με άθυρμα. Άλλά δεν την έχει δια να πολεμήση μάλλον δια να εξασφαλίση και να όρκισθῆ επ' αυτης την ειρήνην.

Η Ό'Δάλια τους βλέπει έρχομένους και, καθιστή, με σταυρωμένα πόδια, με τα χέρια δεμένα όπισω, αναλαμβάνει την στάσιν της αίχμαλώτου πλησίον του Γκα'Ντού. Οι ίθαγενείς έξέρχοντο από τας καλύβας των και ο Γουμίρης σπεύδει εις την θύραν της ιδιικής του. Τι συμβαίνει ; Και πώς ένας Λευκός με τον υιόν του εινε επί κεφαλής του στρατού του Ντα'Σαγκουί ; Ποίαν χαρμύσονον είδησιν φέρουν ; Τιων αγαθών άποφάσεων έρχονται κομιστά ; Και τί θα ζητήσουν εις άντάλλαγμα ;

Η Ό'Δάλια μειδιᾷ προς την εικόνα, ή όποία παρουσιάζεται εμπρός της, και μία των μορφών της όποίας προβάλλει φωτεινή ως άστρον έντός νέφους. Είνε συγκεκινημένη, αλλά με γαλήνην και χαράν.

Άλλ' ίδού, αι πρώται τάξεις του στρατού παρουσιάζονται ένώπιον του Γουμίρη, τον χαιρετούν με τα όπλα προς τα κάτω, και προχωρουν έπειτα προς την αίχμαλώτον. Από τον σταματήσαντα όμιλον, άποσπάται ο νεαρός Λευκός. Προχωρεί προς την Ό'Δάλιαν, χαμηλώνει ένώπιόν της την σπάθην, δια να χαιρετίση την ήρωίδα του πολέμου, και τεινει προς αυτην την χείρα δια να την σηκώση.

Διότι ή Ό'Δάλια δεν εινε πλέον ή αίχμαλώτος του Γουμίρη και του Γκα'Ντού, ούτε ή κατάνδικος δι' έγκλημα έσγάτης προδοσίας. Η Ό'Δάλια εινε ή απελευθερώτρια, ή σωτήρα της πατρίδος της. Δεν εινε πλέον ή Ό'Δάλια ή σκλάβά των Λευκών. Είνε ή Ό'Δάλια ή Νικήτρια !

Έγείρεται, εύτυχής, με λάμψιν χαράς εις τα μάτια, και άφίνεται να οδηγηθῆ υπό του νεαρού της κυρίου ένώπιον του πατρός του Γκα'Ντού. Ουτός περιμένει να ιδῆ το άποθρόσμενον, περι το όποιου όμως ή Ό'Δάλια εινε ήσυχος εκ των προτέρων. Έν μόνον ήχος ανησυχίας της μένει ! και το εμπιστεύεται εις τον κ. Τζάκ :

— Το Νύχι του Πάνθηρος ; τον έρωτᾷ.

Η μητέρα μου έβγαλε τη χρυσή της αλυσίδα, έκρέμασε ες αυτην το φυλακτό, και έτσι το προσέφερεν εις τον Ντα'Σαγκουί. Τώρα πιστεύει ότι αυτή, ή Μεγάλη Λευκή Άρχηγίνα, σ' έπεφόρτισε να πᾶς να του το πάρη, δια να του το στολίση με την αλυσίδα της. — Λαμπρά ιδέα ! ειπεν ή Ό'Δάλια.

Ο Γκα'Ντού τους παρηκολούθει παντού, εις όλίγων βημάτων άπόστασιν.

Η Ό'Δάλια έστράφη και ειπε προς τον Τζάκ, παρουσιάζουσα προς αυτον τον άρπαγά της : — Είνε ο Γκα'Ντού, το Βασιλόπου-

«Ζήτω ή Γαλλία !...» (Σελ. 298, στ. β')

λο της φυλής των Μπατεμπέλων, ο καλός και ανδρείος υιός του Μεγάλου Γουμίρη.

Και ο Γκα'Ντού προσέθεσεν :

— Ο υπερασπιστής της Ο'Δάλιας.

— Υπερασπιστής μου και φίλος μου, προσέθεσεν εκείνη.

Τότε ο Γκα'Ντού ωμίλησε προς τὸν Τζάκ.

— Νέε Ἀρχηγέ Λευκέ, εἶπεν, ἂν γίνω καρμιά μ'ερα γραμματισμένος καὶ σοφός, κατὰ τοὺς νόμους τῶν προγόνων σου, θὰ παρακαλοῦσες τὸν πατέρα σου νὰ μὴ δώσῃ γυναίκα τὴν Ο'Δάλια;

— Ἡ Ο'Δάλια εἶνε ὀλωθεῖστος ἐλευθέρα, ἀπεκρίθη ὁ Τζάκ.

Ἡ νεαρά μάρη καὶ ὁ νέος λευκὸς ἐκπύχθησαν. Αἱ σκέψεις τῶν συνητηθῶσαν.

— Πού εἶνε τὸ καλόν;

Ὁ Τζάκ ἀνέγνωσεν εἰς τὰ μάτια τῆς σωτῆρας τοῦ τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἐζητοῦσεν :

— Ἡ Ο'Δάλια θὰ ἦταν χρήσιμη ἐτὴν πατρίδα τῆς, ὅπως καὶ σύ, Γκα'Ντού, εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι ἐτὴ δική σου. Ἐπάνω ἀπὸ τὰς δύο φυλάς σας, θὰ βάλατε μίαν ἄλλην μεγάλην πατρίδα: τὴν Γαλλίαν.

— Τότε, εἶπεν ἡ Ο'Δάλια, τεινούσα τὴν χεῖρά προς τὸν Γκα'Ντού, συγκινημένον, θὰ γίνω Βασιλοπούλα!

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Τζάκ, προς τὸν Φάμπρ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μετὰ τὸν στρατὸν εὐλαθεῖς ἐνώπιον τοῦ Γουμίρη, ὅς παροισιάζω τὸν Γκα'Ντού, τὸν καλὸν καὶ ἀνδρείον μνηστῆρα τῆς Ο'Δάλιας, τὴν Βασιλοπούλας καὶ ἀργότερα Βασιλίσσης τῶν Μπατεμπέλων.

— Ἐκ μέρους τοῦ Μεγάλου Ντα'Σαγκουί, ἀνέκραξε τότε ὁ κ. Φάμπρ, ἤλθαμε νὰ ἐξαγοράσωμεν τὴν αἰχμάλωτον Ο'Δάλιαν. Προσφέρομεν εἰς τὸν Γουμίρη τὸ μισόν μας δάσος τῶν καρουσούκ, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου θὰ μᾶς δώσῃ μόνον τὸ τέταρτον τοῦ μεταλλείου τοῦ χαλκοῦ.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, πατέρα, νὰ προσθέσω εἰς τὴν συνθήκην ἀκόμη ἓνα ὄρον; εἶπεν ὁ Τζάκ εὐσεβάστως.

Ὁ κ. Φάμπρ ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως ὁ Τζάκ εἶπε μεγαλοφώνως :

— Ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Γουμίρη θὰ διαμῆνῃ εἰς τὴν φυλὴν μας καὶ εἰς τὸ σκίτι μας δύο ἐποχὰς τὸν χρόνον, διὰ νὰ τοῦ μάθωμεν τὴν γλῶσσάν μας καὶ τὴν σοφίαν μας.

— Θὰ τοῦ μάθετε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην; ἠρώτησεν ὁ Γουμίρης, ἐνωῶν τὰ βεγγαλικά.

— Κι' αὐτὴ, καὶ πολλὰ ἄλλα! ἀπήντησεν ὁ κ. Φάμπρ.

— Αἱ προτάσεις σας εἶνε γενναῖαι, σὰν τὸν ἥλιο ποῦ ὀριμάζει τοὺς καρπούς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς Γουμίρης. Τὰς δεχόμεθα μετὰ προθυμίαν καὶ εὐγνωμοσύνην.

— Τότε, εἶπεν ὁ κ. Φάμπρ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ βάλω τὴν τρίχρωμὴ αὐτὴ σημάδια εἰς τὸ παλάτι σας, διὰ νὰ κυματίζῃ αἰωνίως. Διότι, εἰς τὸ ἐξῆς, ὁ βασιλεὺς Γουμίρης, ἡ οἰκογένειά του καὶ ἡ φυλὴ του θὰ εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀνέκραξαν τότε ὁ βασιλεὺς, ὁ υἱὸς του καὶ ἡ αὐλή του.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀπεκρίθησάν ὁ κ. Φάμπρ, ὁ Τζάκ καὶ ἡ Ο'Δάλια.

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ «ΜΙΚΡΑΕ ΜΑΥΡΗΣ ΒΑΣΙΣΟΠΟΥΛΑΕ»

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ (*)

Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ λούεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν φαίνεται ὅτι εἶνε ἀρχαία, ὅσον καὶ ἡ καταγωγή του. Τὰ πρῶτα διασωθέντα γραπτὰ μνημεῖα περιέχουν περιγραφὰς τῆς χρήσεως τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Δύναται τις λ. χ. νὰ εὕρῃ σχετικὰ χωρία εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ εἰς ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς. Ἰδίως ὅμως ἡ θαλασσόδρομος ἡμῶν χώρα πολλὰς ἀνάκαθεν παρέσχεν εὐκολίαν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων λουτρῶν, καθ' ὅσον πλείστοι ὄσαι πόλεις καὶ χωρία εἶνε παραθαλάσσια. Ἀλλὰ καὶ τῶν μεσογειοτέρων μερῶν οἱ κάτοικοι πολλάκις εἰς τὰς ὄχι μακρὰν ἀπεχούσας παραλάσι προσφεύγουν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐνέχει, καὶ εἰς ποσότητα σημαντικὴν, χλωριούχον νάτριον, ἅλας κοινὸν ἢ μαγειρικόν. Τοῦτο ἄλλως τε εἶνε γνωστὸν, ἀφ' οὗ τὸ μαγειρικὸν ἅλας παράγεται ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐκκρυσταλλοῦται δι' ἐξάτμισεως συνεπειᾶ ἡλιασμοῦ ἐντὸς αὐλάων ἢ λιμνῶν τεχνητῶν. Τὸ ποσὸν τοῦ ἁλατος παραλάσι ἀναλόγως τῶν διαφόρων θαλασσῶν. Οὕτω τὸ ὕδωρ τῆς Μεσογείου περιέχει κατὰ προσέγγισιν 4 τοῖς ἑκατόν τὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ 3 τοῖς ἑκατόν, κτλ. Ἐντὸς τοῦ ἁλατος περιέχει καὶ θεϊκὸν μαγνήσιον, κάλιον καὶ ἀσβέστιον, ἐλαχιστὴν ποσότητα ἰωδίου καὶ βρωμίου καὶ μέρτα φυτικῶν οὐσιῶν, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ λουομένου.

Ἡ ἐνέργεια τῶν θαλασσίων λουτρῶν ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία ποικίλει ἀπὸ 16° ἕως 22° ἑκατοντάβηθου, ὡς καὶ εἰς τὴν καταναγκαστικὴν οὕτως εἰπεῖν εἰσπνοὴν τοῦ ἀέρος αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε καθαρῶτατος καὶ ἀπηλλαγμένος πάσης ἐπιθλαθοῦς οὐσίας. Ἐπίσης ὀφείλεται εἰς τὸν καθαρισμὸν,

(*) Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Λαμπρινοπούλου περὶ Λουτρῶν, ἀποσπόμενον καὶ τὸ ἐπισημαίνον καὶ τὸν ἀποσπόμενον τοῦτο κεφάλαιον. Σ.τ.Δ.

ὅστις ἐπέρχεται εἰς τὸ δέρμα, εἰς τὴν ἀσκησίν των μυῶν διὰ τῶν κινήσεων τοῦ κολυμβήματος, ὡς ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ συστατικά, ὅσα ἐνέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θαλασσίου λουτροῦ εἶνε ἡ ἄμεσος καὶ ἐν αὐτῷ τῷ λουτρῷ ἐκδηλούμενα, ἢ ἐπακλουθὰ καὶ μετὰ ταῦτα παρατηρούμενα. Τὸ σπουδαιότερον ἄμεσον ἀποτέλεσμα ἔχει τὸ θαλάσσιον λουτρὸν κοινὸν μετὰ τὴν ἐν γένει ψυχρολουσίαν. Ἐἶνε δὲ τὸ αἰσθημα φύχους, τὸ ὁποῖον δοκιμάζει ὁ λουόμενος, εὐθὺς ὡς καταδυθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε τόσῳ μεγαλειότερον, ὅσῳ μεγαλειότερα εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος ἀπὸ τὴν φυσιολογικὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν φρικίαν ταύτην ἢ τὸ πρῶτον ρίγος, τὸ δέρμα καὶ ἐν γένει τὰ περιφερικὰ ἀγγεῖα συσπῶνται, καὶ ἀπωθοῦνται τὰ ὑγρά καὶ τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς περιφέρειας τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Ἐκτὸς τούτου ἐπέρχεται εἰδος τεχνῆς δυσποσίας καὶ ἐπιτάχυνσις τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων.

Μετὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο αἰσθημα τοῦ ρίγους, τὸ σῶμα βαθμηδὸν ἐξοικειοῦται πρὸς τὸ περιβάλλον ὕδωρ, ἢ συστολὴ τῶν ἀγγείων παρέρχεται, τὸ αἷμα πάλινδρομεῖ εἰς τὴν περιφέρειαν καὶ εἰς τὸ δέρμα, ἐν γένει δὲ ἐπέρχονται τὰ φαινόμενα τῆς ἀντιδράσεως. Εἰς τὴν παλινδρομήσιν αὐτὴν τοῦ αἵματος ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα πρὸς τὸ δέρμα καὶ τὰ νάπαλιν, ὀφείλεται κατὰ τὸ πλείστον ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ ὠφελιμότης τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ πρῶτον ρίγος μετ' ὀλίγον, ὡς ἐλέχθη, ἐκλείπει καὶ ἐπέρχεται δεύτερον. Ἡ σφοδρότης τοῦ πρώτου ρίγους, ἢ ἀντίστασις πρὸς αὐτό, καὶ τὸ μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ δευτέρου χρονικὸν διάστημα, ποικίλλουν. Ἐκ τῶν λουομένων τινὲς μὲν οὐδεμίαν αἰσθάνονται σχεδὸν ἐντύπωσιν εἰσερχόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δύναται νὰ μείνουν ἐντὸς αὐτῆς, εἰς τὴν μέγιστον κολυμβηταί, ἡμισίαν ἢ καὶ ὅραν ὀλόκληρον, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὸ δεύτερον ρίγος. Τὸ τοιοῦτο παρατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγιεῖς καὶ εὐρώστους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς συνηθισμένους εἰς τὴν ψυχρολουσίαν. Ἀπεισιμίας ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσώτεροι, καταλαμβάνονται ὑπὸ αἰσθήσεως ζωηρῆς τοῦ φύχους, ὑπὸ περισφιγέως καὶ κταπίστεως τοῦ στήθους καὶ τοῦ ἐπιγαστρίου, γίνονται ὠχρότατοι, συσπῶνται οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου, ἔχουν σκοτοδινίαν καὶ παλμούς, καὶ αἰσθάνονται ἐσωτερικὴν καύσιν εἰς τὴν θώρακα καὶ βῆχα ἑλαφρόν. Ὅλα ταῦτα παρέρχονται ταχέως ἢ βραδέως, κατὰ τὴν κρᾶσιν ἐκάστου, καὶ παρακολουθοῦνται ὑπὸ εὐφορίας, τῆς εὐαρέστου

δηλαδὴ ἐκείνης θερμάνσεως, ἣτις τέρπει τὸν λουόμενον.

Ἐπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι καταλαμβάνονται ὑπὸ σφοδρῶτος ρίγους, εὐθὺς ὡς εἰσέλθουν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστε καὶ κραυγάζουν. Ἡ χροιά των γίνεταί κυανῆ, οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου ἐξαλλοιοῦνται βαθίως. Εἰς τούτους τὸ ρίγος ἄλλοτε μὲν ἐκλείπει, ἀλλ' ἐπανερχεται μετὰ τρία ἢ τέσσαρα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἄλλοτε δ' ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ αὐτοὺς εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην κατάστασιν, ἐφ' ὅσον διαμείνουν ἐντὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ὅταν ἐξέλθουν ἐκ τοῦ ὕδατος, ριγοῦν καὶ αἰσθάνονται φρικίαν εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ συγκροῦν τοὺς ὀδόντας.

Ἐπάρχουν καὶ οἱ μὴ ἀνεχόμενοι τὰ λουτρά ἐξ ἰδιοσυγκρασίας. Βαθμηδὸν ὁμως καὶ κατ' ὀλίγον ἡ συνήθεια ἐξαιλεῖται ἢ ἐλαττώνει τὴν τοιαύτην διάθεσιν, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀντιπάθειαν πρὸς τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ κολυμβήμα ἄλλως συντελεῖ πρὸς τοῦτο, ὅστε νὰ βραχυνῇ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου ρίγους καὶ νὰ βραδύνῃ τὴν εἰσβολὴν τοῦ δευτέρου.

Μετὰ τὰ πρῶτα θαλάσσια λουτρά, οἱ πλείστοι αἰσθάνονται γενικὴν κόπωσιν καὶ κάματον τοῦ σώματος καὶ τῆς διασποίας, τάσιν πρὸς ὕπνον καὶ ὀκνηρίαν ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως μετὰ τὸ φαγητόν, τὴν δὲ νύκτα κοιμῶνται βαθέως καὶ βαρύτερον τοῦ συνήθους. Μετὰ τινὰς ὅμως ἡμέρας ἢ κόπωσις αὐτὴ παρέρχεται, ἢ χροιά αὐτῶν γίνεταί εὐανθεστέρα, βαθμηδὸν δὲ ἐξαλείφονται τὰ φαινόμενα τῆς καταπτώσεως, καὶ παρατηρεῖται ζωηρότης τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν δυναμῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἶνε φανερόν ὅτι ἡ ἐν τῇ θαλάσσει λούσις δὲν εἶνε μῆσον ἀδιάφορον, δὲν πρέπει δὲ νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ ὁ συρμός καὶ νὰ τὴν ὑπαγορεύῃ ἢ συνήθεια, διότι, ὡς εἶδομεν, τὸ λουτρὸν τῆς θαλάσσης δὲν ἐνεργεῖ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς ὄλους, οὐδὲ τὸ ἀνεύγονται ἐξ ἴσου ὄλοι.

Ἡ διὰ τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ δερματος ἐνέργεια τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἐπὶ τοῦ σώματος, μετ' ὅσα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐλέχθησαν, καθιστᾶ περὶ τὴν πᾶσαν περαιτέρω ἀνάπτυξιν.

Ἐπίσης τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης, ὡς ἐλέχθη, ἐνεργοῦν ἐνοικίως διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν μυῶν διὰ τοῦ κολυμβήματος. Τὸ κολυμβήμα σκοπὸν ἔχει νὰ διατηρῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ νὰ μετακινή αὐτὸ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην διεύθυνσιν, συνίσταται δὲ εἰς κινήσεις μεθοδικὰς ὄλων σχεδὸν τῶν μυῶν τοῦ σώματος.

Τὸ κολυμβήμα μανθάνεται ἀπὸ τῆς

παιδικῆς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἡλικίας, λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ ἀσυναίσθητου ἐκπηγάζουσης ἀφοβίας τῶν μικρῶν, εἴτε αὐτομάτως, εἴτε ἀλληλοδιδασκτικῶς. Ἐν τούτοις εἰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης ὑπάρχουν εἰδικαὶ σχολαὶ κατηρησμένοι παρὰ τὴς παραλάσι ἢ τὰ παραποτάμια, εἰς τὰς ὁποίας διδάσκεται θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὸ κολυμβήμα ὑπὸ διδασκάλων, ὅπως ἡ ἰππασία, ἡ ξιφασκία καὶ αἱ λοιπαὶ σωματικαὶ ἀσκήσεις. Σχολὴ τοιαύτη ἰδρύθη πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Νέῳ Φαλήρῳ.

Καὶ ἀπὸ τὰ συστατικά ἐν τέλει, τὰ ὁποῖα ἐνέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, προκύπτει ἐνέργεια διὰ τῶν λουτρῶν ἐπὶ τοῦ σώματος, ὄχι ὅμως καὶ πολλοῦ λόγου ἀξία. Διότι, ἐκτὸς τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας, ἣν ἐπιφέρουν εἰς τὸ δέρμα τὰ διάφορα ἄλατα τοῦ θαλασσίου ὕδατος, οὐδὲν ἄλλο ἐπέρχεται, ἀφ' οὗ, ὡς παρατηρήθη, ἀπορρόφησις καὶ διεσόδους εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῶν ἀλάτων δὲν συμβαίνει, ὡς ἐπιστεῦτο ἄλλοτε.

Κατεδείχθη, ὅτι τὰ θαλάσσια λουτρά εἶνε μέσον ἐνδυναμωτικὸν συνάμα καὶ δροιστικόν, πολύτιμον καὶ προσιτὸν εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις τοῦ ὄργανισμοῦ, καὶ πρέπει νὰ τηρῶνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἀπαρεγκλιτῶς ὑγιεῖνοι τινὲς κανόνες, ὅπως μὴ ἀποφέρῃ βλάβην ἀντὶ ὠφελείας ὁ λουόμενος.

Καὶ πρῶτον μὲν δὲν πρέπει νὰ εἰσερχεταί τις εἰς τὴν θάλασσαν ἔχων τὸν στόμαχον πλήρη, ἢ νὰ εἶνε καθιδρός, (ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ εἶνε ἐντελῶς ξηρὸν τὸ δέρμα.)

Ὁρθὸν εἶνε νὰ ἀρκηταί τις ἐν γένει εἰς τὸ λουτρὸν τὴν ἡμέραν.

Ἡ εἰς τὴν θάλασσαν εἰσόδος πρέπει νὰ γίνεταί ταχέως καὶ ἡ ἐμβάπτισις τοῦ σώματος ὀλοκλήρου διὰ μιᾶς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς κεφαλῆς ἢ, ἂν τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, πρέπει νὰ περιβρέχεται πρὸ τῆς καταδύσεως ἡ κεφαλὴ δι' ὕδατος. Ὅταν εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν πρέπει νὰ μῆνῃ ἀκίνητος, οὐδὲ νὰ ἔχη τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ τὸ ἄλλο ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ νὰ κινήται ἐμβαπτισμένος εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἂν δὲν γνωρίζῃ νὰ κολυμβᾷ, νὰ ἀπομυμῆται τὰς κολυμβητικὰς κινήσεις.

Κατ' ἀρχὰς ἡ διάρκειαν τοῦ λουτροῦ πρέπει νὰ εἶνε βραχεῖα, πολλὰκις μάλιστα εἶνε ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ τις εἰς ἓνα καταδυθῆσιν καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἄμεσως. Τὰ πρῶτα λουτρά συνήθως εἶνε διάρκειας 3' ἕως 5' λεπτῶν τῆς ὥρας, κατόπιν παρατείνονται μέχρι δέκα λεπτῶν ἢ καὶ τετάρτου ἢ καὶ ἡμισείας ὥρας ἢ παρατεταμένη ὁμως διαμονὴ ἐπιβραδύνει τὴν ἐπέλευσιν τῆς δεούσης ἀντιδράσεως τῆς τόσο ἐξυγιαστικῆς. Ἐν γένει ὁ κανὼν εἶνε νὰ μὴ περιμένῃ τις

τὸ δεύτερον ρίγος, τὸ ὁποῖον ἀνάγκη νὰ θεωρηθῆ ὡς κριτήριον τοῦ ὅτι τὸ λουτρὸν διήρκεσεν ὑπὲρ τὸ πρόπον.

Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐξέρχεται ἐπίσης ὁ λουόμενος ὅπως καὶ εἰσερχεται, ἀπαγορεύεται δὲ τὸ νὰ ἐξέρχεται καὶ νὰ εἰσερχεται ἐπανεὶλημμένως.

Εὐθὺς ὡς ἐξέλθῃ ὁ λουοθεὶς περιτυλίσσεται μετ' ἐπιμελείας καὶ καθ' ὀλοκλήριαν ἐντὸς σιנדονίου, δι' οὗ τριβόμενος ἀφαιρεῖ τὴν ὑγρασίαν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος καὶ ἐρεθίζει τὸ δέρμα μέχρις ὑπεραιμίας. Ἐνδύεται δὲ ταχέως καὶ κινεῖται, εἰ δυνατόν, εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τοῦλάχιστον, ἢ κάμνει ἐλαφρὰς ἀσκήσεις γυμναστικὰς, διὰ νὰ ἐπέλθῃ τελεία ἢ ἀντιδράσις. Ἐὰν δὲ εἶνε ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποῖους διαρκεῖ ἡ τοῦ φύχους αἰσθησις, πίνει ὀλίγον οἶνον ἢ ζεστὸν ποτόν. Τρώγει μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας τοῦλάχιστον.

Τὰ λουτρά, ὡς γνωστὸν, γίνονται παρ' ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου συμπεριλαμβανομένου. Καταλληλοτέρα ἐποχὴ θεωρεῖται ἡ τοῦ Μαΐου κατὰ τὴν μέσων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ κατὰ Σεπτέμβριον ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον μῆνα ἢ θερμοκρασία τῆς θαλάσσης τυγχάνει εὐαρέστως δροσερά.

Γ. Α. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ιατρός.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸς διάλογος :
— Γιατί τὸ φεγγάρι εἶνε ἑστὸ φαγωμένο ;
— Ἐλωσε ἀπὸ τὴ ζέστη.

* * *
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

* * *
Ὁ μικρὸς Τοτός κλαίει. Ἐξάφνα παύει καὶ ἐρωτᾷ :
— Μαμά, γιατί κλαίω ;
— Γιατί δὲ σάφισα νὰ βγῆς ἔξω μετὰ τὸ βροχὴ.

* * *
Καὶ ὁ Τοτός ξαναρχίζει τὰ κλάματα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόμης Παπαρούνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟΡΩΝ

Δι' εἰσφορᾶς τῆς Φωτισμοῦ ἀνευῶθη δι' ἕξ μῆνας ἡ ἐγγραφή τοῦ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀπορῶ. Ἐἴθε εἰς τὴν καλὴν μου φίλην.

Δεινοπαθομένη Ἑλλάς τοῦ 21, ξεῦρετε εἰς τὸ ψευδώνυμον σου δὲν τὸ ἀνευῶσες διὰ τὸ τρέχον ἔτος ;

Ἦθελαν νὰ ἔβλεπα κ' ἐγὼ, Ἡρώ τῆς Κεφαλληνίας, αὐτὸ τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνατολὴ τῆς σελήνης μετέβαλεν εἰς ἠφαίστειον. Πολὺ ζωηρὰ αἱ περιγραφὰί σου, εὖγε !

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ἠνεργὸς θιασώτης τῆς Διαπλάσεως κ. Θεόδωρος Π. Λέκας ἠραβωνίσθη μετὰ τῆς δεσποινίδος Τατίας Νικολοπούλου. Ἐγκάρδια θερμότητά συγχαρητήρια.

Σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἀρίστα, Ἰάπων Νηπιό. Ὅταν ἀλλάξῃς διεύθυνσιν, ἀμείψωσ πρὸς νὰ με εἰδοποιῆς, διὰ νὰ μὴ χάνωνται τὰ φύλλα στελλόμενα μετὰ τὴν παλαιὰν ταϊνίαν.

